

κουταλιά

κουταλιά, η, ουσ. [<κουτάλι + κατάλ. -ιά], η κουταλιά· το ελαφρύ ερωτικό χάιδεμα, που γίνεται δήθεν κατά τύχη ή άθελα: «μπλέχτηκα μέσα στο πλήθος και τρελάθηκα στις κουταλιές». Υποκορ. **κουταλίτσα, η**·

- *παίρνω κουταλιά ή παίρνω κουταλιές ή παίρνω την κουταλιά μου ή παίρνω τις κουταλιές μου*, χαϊδεύω ερωτικά κάποιο άτομο, ιδίως γυναίκα με τέτοιο τρόπο, ώστε να φανεί τυχαία ή άθελη ενέργεια: «καθώς σπρώχνονταν ο κόσμος, εγώ τρελάθηκα να παίρνω τις κουταλιές μου από την κυρία που στεκόταν μπροστά μου»·

- *πνίγεται σε μια κουταλιά νερό*, βλ. λ. [νερό](#)·

- *χάνεται σε μια κουταλιά νερό*, βλ. λ. [νερό](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας